Drie fasen in de ontwikkeling:

gevoed worden, jezelf voeden en anderen voeden [1]

5 april 1978
lezing 249B

VRAAG: De wet is altijd onze vriend geweest. Gewoontegetrouw heeft dat ons geholpen om op veel vlakken de waarheid onder ogen te zien. Bijvoorbeeld, jaren geleden moedigde de wet bijdragen van ieder van ons aan en ontmoedigde het vertrouwen op gulle donoren binnen of buiten het Pad. Gaandeweg ontdekten velen van ons een nieuw gevoel van verantwoordelijkheid en tegelijkertijd een dieper verband met ons groeiende groepsbewustzijn.

Tegenwoordig moedigt de wet het Centrum aan om een actievere rol te spelen bij het bepalen van welke diensten, welk soort geven van de kant van onze groeiende groep stafleden nu het hardste nodig is. En welke prijs of salaris voor dat werk betaald zou moeten worden.

Velen van ons verwelkomen deze confrontatie als een volgende stap naar een verdergaande overgave en dienstverlening en misschien ook naar een meer specifieke gerichtheid op onze individuele en gezamenlijke taken.

Anderen van ons maken zich zorgen over mogelijk misbruik en zijn bang voor een zogenaamde centralisatie die een verlies aan individualiteit en individuele gemotiveerdheid betekent

[1] (Antwoord van de Gids op een vraag van Bert Shaw over problemen die er zijn in de groep n.a.v. eisen die de wet stelt aan een stichting die belastingvrijstelling krijgt, waarbij de individuele helpers worden beschouwd als in dienst van of als onderdeel van die stichting. Gedeelte uit lezing 249A 'Vragen en antwoorden')

welke zo'n grote rol in onze bouwwerkzaamheden en onze uitbreiding hebben gespeeld.

Zou u alstublieft uw mening willen geven over deze veranderingen die we op het punt staan door te voeren? (7)

"De algehele ontwikkeling van ieder individu binnen jullie gemeenschap komt tot uiting in het ritme en de groei van de groep als geheel. Er is een intrinsieke samenhang tussen het individu en die groepsentiteit. In een aparte lezing heb ik dit al eens uiteengezet.[1] Het manifesteert zich in veel zaken die jullie gemeenschap aangaan Het veroorzaakt de noodzakelijke veranderingen waar dat organisch is of het laat de dingen voor dit moment zoals ze zijn, als dát het organische proces is.

Om je vraag zo begrijpelijk mogelijk te beantwoorden moet ik ogenschijnlijk eerst even afdwalen. In het proces van volwassenwording van het individu gaat zo'n mens in een specifiek gebied door bepaalde hoofdfases heen. De eerste overgang in die fases begint als hij zijn afhankelijkheid opgeeft en groeit naar zelfverantwoordelijkheid, onafhankelijkheid en zelfbevestiging. Bij iedere verandering in het groeiproces is de mens altijd ambivalent. Een deel streeft naar die nieuwe fase en vraagt erom. De mens heeft een groot verlangen naar de nieuwe vrijheid die door zelfverantwoordelijkheid en onafhankelijkheid op allerlei gebieden mogelijk wordt. Hij wordt boos over iedere tegenstand van de kant van diegenen die tot nu toe de verantwoordelijkheid droegen (de ouders) en die hem niet zijn gang laten gaan en de band niet willen doorsnijden. Veel rebellie die jullie allemaal op jullie pad ervaren, is toe te schrijven aan deze worsteling: de behoefte van de mens om tot een meer volwassen staat te komen waarin hij de zelfverantwoordelijkheid ten volle op zich kan nemen.

Er is echter een ander deel van de persoonlijkheid dat weerstand biedt aan deze verandering en deze is af en toe minstens zo groot als het verlangen en streven naar zelfstandigheid en volwassenheid. In dit deel van de ziel is men bang voor de volgende organische stap. Het wordt verward met in de steek gelaten worden en niet meer geliefd zijn; met geen zorg en geen hulp meer krijgen. Het wordt gevreesd alsof deze volgende stap er een is van uiterst alleenzijn en eenzaamheid. Door deze misvatting en verwarring is er een diepe strijd in de ziel gaande

[1] Lezing 225 'Ontwikkeling van het individuele en het groepsbewustzijn' (Noot vertaler)

tussen twee tegenover elkaar staande behoeften en richtingen. Iedere overgang in het groeiproces wordt gekenmerkt door een dergelijk conflict dat uitgezocht en begrepen moet worden, zodat innerlijke blokkades opgeruimd en de twee richtingen tot eenheid gebracht kunnen worden.

Er zijn natuurlijk ook belemmeringen van buitenaf, zoals een sterke druk van de kant van de ouders die vanwege hun eigen onopgeloste problemen en verkeerde ideeën bang zijn om hun kinderen los te laten. Zij hebben ook te lijden van het onjuiste idee dat het loslaten van het kind en het toestaan om in eigen verantwoordelijkheid op te groeien, het afsnijden betekent van alle liefdesbanden, van diepe en eerlijke communicatie en gezonde onderlinge afhankelijkheid. Noch het kind, noch de ouders kunnen op dit moment zien dat ware onafhankelijkheid leidt tot juiste onderlinge afhankelijkheid; dat pas wanneer iemand autonomie heeft bereikt, - met alles wat dat inhoudt op alle mogelijke niveaus - dat alleen dan een voedende liefde, het geven en ontvangen van hulp en een vervullende kameraadschap kunnen bestaan. Naarmate dit zowel door de ouder als het kind wordt begrepen, zal de strijd verdwijnen en zal eensgezindheid ten aanzien van de te volgen koers mogelijk worden.

Vaak verbindt de ouder die niet los kan laten zich met dat deel van de opgroeiende persoon dat weerstand biedt aan het proces van zelfwording en activeert het daarmee. Het onbewuste deel van de ouder zegt: "Jij hebt mij nodig, je kunt niet voor jezelf zorgen. Ik kan niet leven zonder dat jij afhankelijk van mij bent. Ik ben afhankelijk van jouw afhankelijkheid. Als je van mij weggaat ben je schuldig". Het weerstand biedende zelf van de opgroeiende persoon zal die innerlijke stem oppikken. Het wordt net een kleverige vliegenvanger die verhindert dat de strijd organisch opgelost wordt. Maar of deze problematische boodschap van de kant van de ouders nu bestaat en aan de ziel van de opgroeiende entiteit overgedragen wordt of niet, deze laatste heeft zijn of haar eigen weg te gaan en dit alles los te laten. Als de ouders zelf vrij zijn en los kunnen laten dan nog zal het weerstand biedende deel van de entiteit, dat deel dat kind wil blijven, de juist bemoedigende houding van de ouders interpreteren als onverschilligheid en boos zijn over een schijnbare liefdeloosheid. Maar als het gezonde streven naar zelfstandigheid wint, dan zal het belemmerende aspect van het ouderlijk vasthouden gemakkelijk overwonnen en zonder schuldgevoelens weerlegd worden. Van de andere kant: hoe

sterker de weerstand van de kant van de opgroeiende entiteit (die in het leven vaak een eind is achtergebleven), hoe sterker de rebellie tegen de ouders (of plaatsvervangende autoriteitsfiguren). Je zou denken dat het tegenovergestelde waar is; dat de weerstand een autoriteitsfiguur die het overneemt, zou verwelkomen. Dit zou alleen waar zijn als er geen tweespalt was. Omdat die er wel is, maakt het deel dat tegenstand biedt aan het opgroeien en het op zich nemen van verantwoordelijkheid, de autoriteit verantwoordelijk voor zijn gebrek aan zelfstandigheid.

Dit is in het kort de strijd in de eerste fase van een universeel groeiproces waar wij op dit Pad de afgelopen jaren voortdurend mee te maken hebben gehad. Als je terugkijkt op het werk dat je gedaan hebt - jijzelf en ook je vrienden die door dergelijke conflicten heengegaan zijn of nog gaan - dan zul je zien dat dit een gemeenschappelijke noemer is die al je andere problemen aanmerkelijk heeft gekleurd en doortrokken. Je kunt zo je groei precies afmeten: in welke mate heb je zelfverantwoordelijkheid aanvaard en kinderlijke afhankelijkheid afgelegd? Dat manifesteert zich bijvoorbeeld financieel door productief te worden en jezelf te kunnen onderhouden. Zij die niet door eigen prestaties in hun levensonderhoud konden voorzien, bevinden zichzelf plotseling of langzamerhand in situaties waarin zij voldoende en merendeels met groot plezier voor zichzelf kunnen zorgen. Emotioneel en psychologisch wordt de schuld voor problemen en ongelukkig zijn niet meer op huidige of vroegere autoriteitsfiguren gegooid. Naarmate zich waarachtige zelfverantwoordelijkheid ontwikkelt, verdwijnen opstandigheid, de innerlijke schreeuw om 'vrijheid' en het beschuldigen van een ander voor het gebrek eraan.

Op de weg naar deze innerlijke ontwikkeling moet de slinger van de klok af en toe voor een bepaalde tijd één kant op gaan. Zolang dat niet zo extreem is dat er schade door wordt berokkend, en zolang het helder is dat dit een tijdelijke uiting is die uiteindelijk tot een nieuwe staat leidt, is het prima, en zoals gezegd, zelfs noodzakelijk. Van daaruit mag zelfs een tijdelijk egocentrisme bestaan als middel om de vroegere symbiose, een egoïsme dat voortkwam uit behoefte en afhankelijkheid, te boven te komen. Onecht en overdreven blijk geven van onafhankelijkheid kan het gereedschap voor de ziel zijn om de nieuwe staat van zelfstandigheid uit te testen. Als deze nieuwe staat al tot een bepaalde hoogte bereikt is en de ziel klaar is voor meer groei, terwijl de persoonlijkheid gewend is geraakt aan deze overdreven onafhankelijkheid, zal het hogere zelf reageren en boodschappen naar het bewustzijn van die

persoon sturen. Bij de overgang van de eerste naar de tweede fase gebeurt hetzelfde: als de persoon de gerichtheid naar autonomie en zelfverantwoordelijkheid tegenwerkt, zendt het hoger zelf evenzo boodschappen naar het bewustzijn. Die boodschappen geven altijd aan dat de totale persoon nu klaar is voor een nieuwe, tot nu toe nog niet beproefde manier van in de wereld staan. Naarmate er aandacht aan deze boodschap geschonken wordt, zal er harmonie zijn in de beweging naar ontwikkeling. Naarmate de boodschap ontkend wordt door hardnekkige blindheid zullen conflicten en crises, pijn en moeilijkheden naar boven komen. Er bestaat nogal eens de misvatting dat het loslaten van deze bijna militante wijze van voor jezelf opkomen betekent dat je terugvalt in een afhankelijke, symbiotische staat. Maar dat is natuurlijk helemaal niet zo. Het tegenovergestelde is waar, zoals ik uit zal leggen. Maar zelfs zonder een dergelijke uitleg zal de entiteit de innerlijke waarheid ervaren als hij zichzelf vol vertrouwen opent naar een nieuwe manier van zijn die zelfverantwoordelijkheid, zelfafhankelijkheid en zelfbevestiging *insluit* en die uitgroeit tot iets *meer.* Wat is dat meer?

Velen van jullie, vrienden, zijn voldoende gegroeid om plaats te maken voor dat 'meer'. Sommigen van jullie zitten nog in de strijd van de overgang van de eerste naar de tweede fase, maar een aanzienlijk deel van jullie is werkelijk klaar voor de derde fase. Zélfs diegenen van jullie die helaas nog weerstand bieden aan deze nieuwe fase en die niet de organische beweging toelaten die jullie inleidt in deze fase. Dit manifesteert zich in innerlijke en uiterlijke conflicten en crises. Ik zeg tegen diegenen van jullie, die zich daarin bevinden: bevraag jezelf op je angsten voor het opgeven van je individualiteit en je rechten, bij het doorstromen naar een volgende fase. Door het geloof hierin helder onder woorden te brengen, heb je een kans om hem in twijfel te trekken en ruimte te maken voor de waarheid. Het is ondenkbaar dat, wat de volgende fase ook mag zijn, deze van jou zou vragen om dát op te geven wat je met zoveel moeite hebt geleerd. Met andere woorden: deze volgende fase kan alleen iets toevoegen en niet iets wegnemen van *dat wat waardevol is.*

Laten we nou eens kijken wat die volgende fase werkelijk betekent. Van een algehele afhankelijkheid om gevoed en ondersteund te worden, ben je overgegaan in een fase van jezelf voeden en jezelf ondersteunen. In dit proces heb je de slavernij van afhankelijkheid verbroken. Nu is de volgende stap om van het jezelf voeden over te

gaan naar het voeden van anderen. Op individueel niveau manifesteert zich dat in ouderschap. Maar voor hen die geestelijk klaar en volwassen zijn en die qua wezenlijke zaken toegerust zijn om een planetaire taak te vervullen, is er een veel breder scala van mogelijkheden. Hun ontgroeid zijn aan egoïsme zal zich manifesteren in het scheppen van nieuwe modellen voor wereldregering, nieuwe methoden van omgaan met de maatschappij, dat wil zeggen: het samenleven van mensen die materiële en geestelijke rijkdommen moeten delen, die altijd voorhanden zijn voor de mensheid.

Als de ziel klaar is om te emanciperen van een symbiotische afhankelijkheid van een ander organisme naar zelfafhankelijkheid, maar deze beweging tegenhoudt, dan is het gevolg een vervorming, een ongerijmdheid, een ziekte. Dat is totaalverschillend van het kind dat organisch gezien nog niet klaar is voor een andere fase. Hetzelfde principe geldt ook voor de volgende fase. Wie net klaar is voor de nieuw verworven staat om voor zichzelf te zorgen - meer dan van anderen te verwachten dat die het voor hem doen, - is in harmonie met zijn innerlijk universum áls hij dat dan ook doet. Als hij klaar is voor de volgende fase maar er weerstand aan biedt, worden zijn houdingen kwalijke vervormingen en ziekelijke manifestaties die vaak heel absurd zijn. Dus vrienden, jullie moeten leren om naar het totale plaatje te kijken en niet een en dezelfde maatstaf te hanteren voor iedereen. We praten nu over diegenen die klaar zijn voor de volgende fase, maar daar weerstand aan bieden. En dat brengt me terug bij de vraag die me gesteld werd.

Je zult je herinneren dat ik in mijn lezing over het individu en de groepsentiteit dit onderwerp al heb aangeroerd. De ontwikkeling van de vele individuen van een groepsentiteit bepaalt de ontwikkeling van de groepsentiteit als geheel. Dus wat voor de groepsentiteit 'Pad' in een bepaalde tijd juist was, raakt verouderd en gaat in een latere periode destructief werken. Om meer specifiek te zijn: een behoorlijk lange tijd moesten jullie proeven wat die nieuw verworven zelfafhankelijkheid was - weer op verschillende niveaus. Op het materiële vlak kwam dit naar voren door een situatie waarin iedere helper zijn eigen inkomen bepaalde en werkelijk 'voor zichzelf aan het opkomen' was, zelfs al was hij ook vol van het verlangen om te dienen, te geven en te helpen. Zolang die toestand organisch was, omdat dat de plek was waar de meeste individuen op hun pad waren, werd dit ook weerspiegeld in de regels, wetten en beschikkingen van de groepsentiteit. Het was in

harmonie met de rest van de omgeving - dat wil zeggen: de uiterlijke wet. Nu nadert er een nieuwe fase waarin het belangrijk is de beweging van de ontwikkelingscurve te volgen en te vertrouwen, meer dan haar te belemmeren en te weerstreven. Als dat niet gedaan wordt, zullen er onnodige problemen rijzen.

Nu wil ik specifieker zijn in hoe de volgende fase van voeden en geven zich zal manifesteren, dit in verband met je vraag. De entiteit 'Pad' heeft de individuele leden heel sterk gevoed. Zij voedde hen, toen zij voor het eerst kwamen als kinderen, met bemoediging, ondersteuning en de blijde tijding van Gods totale goedheid en zijn eeuwige innerlijke aanwezigheid. Zij voedde met al de noodzakelijke hulp, die in het prille begin een andere vorm had dan die welke later nodig was toen de individuen overgingen in de tweede fase van zelfafhankelijkheid. De entiteit Pad heeft toen geholpen door een positieve zelfgerichtheid en zelfbevestiging aan te moedigen. Voor hen die voor zichzelf gekozen hebben om helper te worden heeft de 'Padentiteit' alle hulp gegeven om te kunnen helpen. Zij heeft niet alleen training geboden en het meest prachtige gereedschap gegeven, maar zij heeft de individuele helpers ook werkers gegeven, zonder wie zij hun vaardigheden niet hadden kunnen uitoefenen noch een levensonderhoud hadden gehad. Het is waar dat veel helpers begonnen zijn om aan de gemeenschap, aan de entiteit 'Pad' te geven, maar over het geheel genomen is er tot nu toe een gebrek aan bewustzijn voor wat betreft het deelgenoot zijn van een groter bestel. Zij die de beweging zouden willen tegenhouden, zoals je zei, bezien hun levens nog steeds als alleen aan zichzelf toebehorend en in die houding vergeten zij niet alleen wat zij ontvangen van de geestelijke wereld via dit speciale pad, maar zij beschouwen ook alles wat rond hen heen bestaat als instrumenten voor het dienen van henzelf.

Laat me nog een paar woorden zeggen over die nieuwe staat van deel zijn van een groter bestel; van het nieuwe bewustzijn dat anderen kan voeden, aan anderen kan geven in de Christusgeest van dienstbaarheid aan een universele taak. Laten we voordat ik daaraan begin de drie fasen waar de mensheid doorheen gaat in dit opzicht nog eens zo eenvoudig en beknopt mogelijk stellen.

1) gevoed en ondersteund worden;
2) zelfvoeding en zelfondersteuning;
3) voeding en ondersteuning geven.

Gezien vanuit een bepaalde graad van geestelijke volwassenheid

betekent deze laatste fase iets heel specifieks. Het betekent zich rekenschap geven van het feit dat geven een verdere vorm is van zelfverrijking die de zelfverrijking uit de tweede fase van zelfvoeding verre overstijgt. Dit is totaal tegenovergesteld aan de innerlijke angst dat geven het zelf zal verarmen. Christus liet dit principe op symbolische wijze zien door Zijn leven en sterven. Door zelfs Zijn eigen leven te offeren herrees Hij in eeuwigheid. Op kleinere schaal moet ieder individu deze onverbiddelijke waarheid ervaren. Door door de illusoire dood heen te gaan van zichzelf helemaal te geven, ontstaat er een nieuwe rijkdom. Probeer dit toe te passen op de kwestie die hier speelt in verband met de herstructurering van helperschap, vergoedingen en salarissen om daarbij het grotere geheel te voeden en dienstbaar te zijn. Door deel van dit grotere lichaam uit te gaan maken, zul je de drogredenen van je angst ervaren, namelijk dat dit zou betekenen dat je je individualiteit, je persoonlijke rechten en voordelen moet opgeven. Integendeel, je zult door dit geven en door deel uit te maken van een groter organisme steevast een nieuwe verrijking ervaren die je in de tweede fase nooit ten deel had kunnen vallen.

Alleen een autonoom persoon, die in de loop van zijn evolutie zelfvoeding en zelfondersteuning heeft gevonden, kan een integraal deel worden van een groter organisme. Dat is nooit mogelijk voor iemand die deze staat zou zoeken vanuit de misvatting dat hij door zo'n samensmelting de eerste fase van gevoed worden zal bevorderen zonder enig geven van zichzelf. Het gebeurt inderdaad vaak dat deel zijn van een groter organisme de individualiteit en de zelfverantwoordelijkheid tenietdoet. Maar dat is de vervormde versie. Zoals jullie weten, kunnen de Krachten der Duisternis al het goddelijke verstoren.

Ik heb vaak gezegd dat jullie gemeenschap een model zal zijn voor de nieuwe maatschappij, waarin tot nu toe onverzoenlijke tegenstellingen verenigd zullen zijn. Het individu tegenover de groepsentiteit, zelfvoeding tegenover dienstbaarheid en jezelf geven. Politieke systemen, die in jullie tegenwoordige staat van aards bewustzijn tegenstellingen zijn, zullen dan ook hun eenheid vinden zoals bijvoorbeeld socialisme en kapitalisme. Het nieuwe maatschappijmodel moet volledige individualiteit combineren met het deel uitmaken van een groepsentiteit. Er is geen nivellering en valse gelijkheid in dit nieuwe model. Hij die beter en meer werkt, die zich beter getraind heeft, meer ervaring heeft opgedaan en meer aan zijn ontwikkeling heeft gedaan, zal zeker niet op hetzelfde niveau geplaatst worden als degene die net begint of die al te

veel tegen zijn proces is ingegaan. Voorlopig is het goed dat er een nieuwe manier van handelen gevonden en opgebouwd wordt, wellicht zoals zo vaak, met vallen en opstaan.

Ik vertel jullie niet hoe je dat praktisch moet aanpakken. Voor dit moment zul je de goede antwoorden vinden. En later zullen er nieuwe komen. Maar je moet open zijn voor een nieuwe manier van zijn en je moet je angsten en misvattingen onomwonden onder ogen durven zien, liever dan ze weg te redeneren met rationalisaties waardoor je ze ontkent. Je zult dan met een waarlijk geheel nieuwe wiskunde kennis maken waarin het delen van jezelf en de vruchten van je beloning oneindig veel meer verrijking zullen scheppen - ook in aardse, materiële zin - dan het huidige systeem je geeft. Evenzo zal je individualiteit uitgroeien, zal je autonomie steviger in de realiteit verankerd en authentieker worden, naarmate je het deel worden van een groter organisme omarmt. Dit is de enige weg waarlangs jouw persoonlijke ontwikkeling en daardoor de ontwikkeling van de hele mensheid voortgang moet vinden.

Dit is weer een ander aspect van verlossing. Want de menselijke gemeenschap, dat wil zeggen mensen op weg met elkaar en al Gods gaven delend, kan alleen overleven als deze derde staat verwezenlijkt wordt. Dat is niet iets nieuws**.** Het bestaat al in spirituele sferen en kan potentieel door de mensheid gerealiseerd worden. Het wacht erop ontvouwd te worden als de logische, organisch volgende stap in de evolutie van bewustzijn. Dus, vrienden, waar het om gaat is heel wat meer dan zomaar een nieuw systeem op stapel zetten, wat de praktische redenen daarvoor ook mogen zijn. Het is een diepergaande kwestie die alleen op deze manier zinnig beantwoord kon worden.

En nu kan het heel nuttig zijn als jullie samen je visies op deze nieuwe manier van zijn zouden bespreken en die met je vrienden zouden delen om zo tot hulp te zijn voor diegenen die op dit moment op dit speciale gebied nog in duisternis zitten. De wereld van God zegent jullie ten diepste, de Christusgeest omvat jullie in iedere vezel van je bestaan.”

De Vraag en Antwoordlezing (249A) werd gegeven via Eva Pierrakos in 1978.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N. Y.)
onder de titel: 'Questions and Answers'.
Vertaling van dit gedeelte door Marga Croon in 1988; door haar herzien in 2000;
herzien door Ria Janssen in 2007
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009